

EL FIL D'ARIADNA

A Pere Mayol

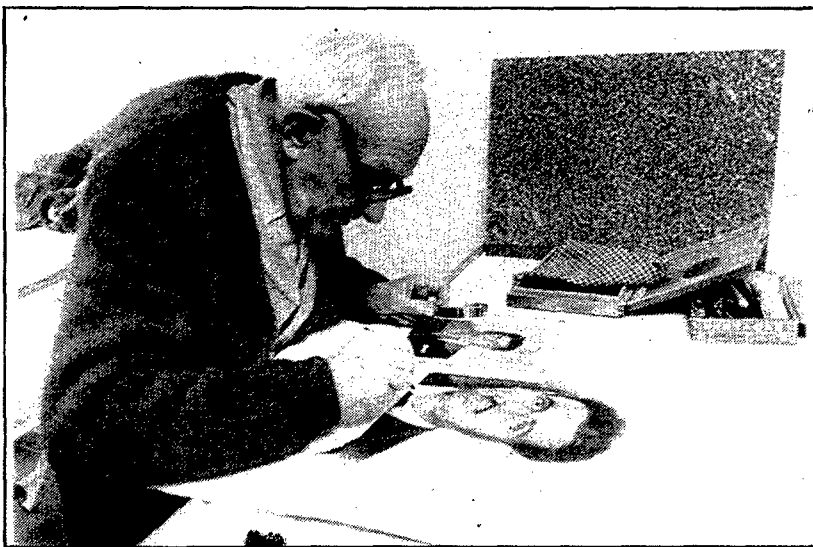
Mariàngela Vilallonga

Dimecres passat, dia 20 d'agost, moria Pere Mayol, pintor llagostenc. Les paraules que se segueixen no són pas un elogi escrit amb motiu de la seva desaparició, sinó que vaig llegir-les davant seu en l'acte d'homenatge que el poble de Llagostera li va retre el dia 9 de juny de 1984. Perquè ell les va sentir i perquè el van emocionar, penso que són avui encara les més adients que puc escriure per recordar el meu mestre de dibuix i de pintura.

els habitants del nostre poble ens hem de felicitar avui per un doble motiu. D'una banda perquè és molt lloable que els pobles reconeguin el valor de la tasca dels seus fills més il·lustres, i encara ho és més que els el reconeguin en vida. D'altra banda, perquè és una gran satisfacció poder comptar a la nostra vila amb una figura com la del senyor Pere Mayol, digna de ser homenatjada, i és una alegria poder donar-li les gràcies per allò que ha anat sembrant al llarg de la seva vida i que tots hem vist com fructificava. Certament, si a Llagostera hi ha una persona que mereixi que el nostre poble li reti homenatge, aquesta és, sens dubte, el senyor Pere Mayol.

Quan vaig saber que Llagostera, el meu poble, estava preparant aquesta exposició-homenatge al senyor Pere, immediatament vaig oferir-me a col·laborar-hi. De cap manera no volia, ni podia, estar absent avui d'aquest acte, ja que si hi ha una persona a Llagostera, que n'hi ha moltes més, que se senti i estigui en deute amb el senyor Pere, aquesta, sens dubte, sóc jo mateixa. És en nom, doncs, de tots aquells que assumeixen el mestratge del senyor Pere, dels pintors locals, i del meu propi, que parlaré avui.

Glossar la figura del nostre mestre, ara i aquí, em resulta molt agradable i molt fàcil. Molt agradable, perquè sempre és un goig parlar bé d'una persona com el senyor Pere, que ha iniciat tants de nosaltres en el noble art de la pintura i del dibuix. Molt fàcil, perquè és una persona que aprecio molt i perquè el coneixement de la seva figura per part dels assistents m'eximeix de llargues presentacions i dissertacions. Amb les meves paraules no pretenc, doncs, ni fer la biografia de l'homenatjat, que ja ha dut a terme molt dignament en Joan Ventura, ni omplir la sala de mots altisonants i buits de significat. Res més lluny de la meva intenció. La finalitat dels meus mots, breus, és la de donar les gràcies a una persona que ha dedicat la seva vida sencera al nostre poble, honorant el seu nom; una persona que ha format amb delectança centenars de nens i nenes, ensenyant-los a agafar el llapis, el carbó o el pinzell, i a fer sortir de les seves mans figures, paisatges o objectes que s'anaven perfeccionant amb els seus pacients i savis consells; una persona que no ha escatimat hores per anar educant constantment el bon gust dels nens i dels joves del nostre poble; una persona que ha sabut continuar la tradició pictòrica

Si m'hagués dedicat a pintar, avui li hauria demostrat el meu agraïment amb un quadre

de Llagostera, des del seu lloc de mestre de l'Escola de Belles Arts, i que ha esmerçat tots els seus esforços perquè l'escola anés endavant; una persona que ha mantingut viu el caliu de l'art a Llagostera, promovent exposicions de pintors locals i assegurant-ne la seva continuïtat, any rera any; una persona a la qual devem que el nostre poble sigui més bell, perquè ell ha sabut embellir-lo des de les seves teles i des de les teles dels seus alumnes; una persona que ha immortalitzat els records més bonics de Llagostera: l'església, les muralles, els carrers de dalt de la vila, la plaça, els camps que envolten el nostre poble, tot ha estat traslladat, per la màgia de les seves mans, al paper o a la tela, amb la seva ploma detallista i minuciosa, o amb els seus pinzells coloristes i segurs, i sempre amb el seu ar innegable; arbres, rius, cels, cases, patis, objectes d'ús domèstic i quotidià, fruites, tot ha estat impressionat per la retina dels seus ulls i traduït en línies, taques, colors, que ens produeixen un plaer estètic i que ennobleixen el nostre esperit. Només amb aquests mots en tenim prou per definir-lo: un gran pintor, un gran mestre i una gran persona.

Ell i Llagostera

Però deixeu-me ara, per acabar, parlar del nom meu durant uns moments. Aquestes paraules que ara diré, absolutament subjectives, han de ser contemplades únicament com la meva petita, però sentida, contribució a l'acte que estem celebrant avui. De bon començament, us diré que per a mi de senyor Pere només n'hi ha un, el senyor Pere Mayol; amb això no vull pas dir-vos que no conegui ningú més que porti aquest nom, no; vull dir-vos senzillament que quan algú menciona un senyor Pere davant meu, immediatament, per associació

d'idees i perquè ha pesat molt a la meva vida, penso en ell. En segon lloc us diré que per a mi el senyor Pere és Llagostera; és a dir, de la mateixa manera que el poble, en el seu aspecte físic, es caracteritza pels seus edificis més destacats, com és ara l'església o el casino, per exemple, també en el seu caire humà es distingeix pels seus habitants més notables, i un d'ells és el senyor Pere; i és que, des que vaig néixer, i sobretot des que tinc ús de raó, veig la imatge d'aquell home alt, prim, inalterable, amable, de veu greu, de riure sorneguer i d'ulls vivíssims, que entra i surt de la casa de davant de la dels meus pares. I no solament entre i surt, no; ha fet i fa molt més per a mi. Si jo sé agafar un llapis o un pinzell i embrotar una mica decentment un paper o una tela, és perquè ell m'ho ha ensenyat; si sé veure un paisatge amb perspectiva, és perquè ell m'ho ha ensenyat; si sé abocar la meva ment a les meves mans i crear un dibuix, és perquè ell m'ho ha ensenyat; si sé veure el món amb ulls d'aprenent de pintor, és perquè ell m'ho ha ensenyat.

I encara ha fet molt més per a mi. M'ha encoratjat en molts moments, m'ha aconsellat en d'altres, s'ha alegrat amb mi en les meves alegries i s'ha entristit amb mi en les meves penes, ha seguit de prop el meu anar avançant pels camins, no sempre planers, de la vida, ha estimat amb mi les persones que estimo, sempre ha tingut temps per escoltar-me i sempre m'ha fet sentir persona, ell acompanyat en tot moment de la senyora Paquita, a qui no podia pas oblidar en aquesta evocació.

Si m'hagués dedicat professionalment a l'ofici de pintar, avui li hauria expressat el meu agraïment i la meva admiració amb un quadre; com que m'he dedicat a l'ofici d'escriure, li ofereixo aquests mots, escrits amb tota l'admiració, respecte i estimació meus i de tots els que som aquí, per els quals ha estat, és i serà sempre el nostre mestre.

UN SOFÀ

A LA RIBA

El rei del marro

Us haig de fer una confessió. Em fa l'efecte que m'estic tornant imbècil. És un procés gradual que ha començat fa cosa de deu minuts i que, a hores d'ara, s'està convertint en una amenaça per a la meua salut mental.

Cada vegada és més violent, és com un dolor aquí, a les temples; es fa insuportable de mica en mica i genera un estat d'ànim que no us sabria definir amb certesa. És com un sotrac acompanyat de pessigolles, és com si la pota d'un elefant et trepitges el dit petit, és com si un escurçó habités a la teva mel·sa.

Tot ha vingut perquè fa deu minuts que he sortit del cine i he vist el *Cobra* de l'Stallone. La imbecilitat està trucant a la porta de les meves neurones perquè intento, des de fa deu minuts, ser entenment i objectiu, analitzar per què carai triomfa, aquesta pel·lícula, quins mecanismes utilitza aquest paio per fer xiclar grans i petits, àvies i nêtes, noies d'upa i noiets barba-meccs.

De tan clar com és el missatge, tens ganes de descobrir l'entrellat formal que ens fa empassar aquesta gasòfia. He pensat en teories gramaticals (paraules de dues sil·labes, planes, com *Rambo*, *Rocky*, *Cobra*, fatxa, nazi, Curtes, decisives, definitives) i en teories fonètiques (la repetició d'aquesta erra terrible que arrossega i et fa rau-rau). He rumiat i he vist els missatges gairebé subliminars (com la cerilla a la boca, tota l'estona; o com el menyspreu per la premsa, llençant el diari a les escombraries).

A la fi, he pogut aturar el procés, em sembla. Aquest en *Cobra* (idolatriat pels gimnastes del Silhouette i per en Terenci) ignora la subtilitat. Aquesta és la fórmula. Quan un poli diguem-ne democràta li ho fa notar, la seva resposta és un clatellot fenomenal. No existeixen els matisos, el missatge és un cop de puny, i no val la pena que jo em torni imbècil, per coses com aquesta. Un punt a favor meu: avui, mentre escric, és dijous, i al cine només fan pagar 200 pessetes.

JM. Fonalleras

EL LECTOR ESCRIU

Els pardals de Figueres

Sr. Director, Fonamentalment, em considero un home de les comarques de l'interior; ara, de tant en tant m'agrada perdre'm per la plana empordanesa. I no és que l'estimi especialment, però a cops, el fet de canviar un pèl d'aïres i que et toqui l'autèntica tramuntana et serveix per sentir-te un pèl més esnob, més refet, i així pots guanyar la dura batalla de l'existència diària. Ara jo m'adreçava a vostè per aixecar una queixa contra els pardals que envaeixen els arbres de la Rambla de Figueres i que, amb tot la descaradura del món, es fan les seves necessitats sobre els pobres com jo que es volen aturar a parar la fresca asseguts als seus bancs.

Com que vaig trobar un amic i no poguérem fer-la petar com volíem, rumiant, rumiant, trobarem una possible solució al problema.

Així, seria interessant —i ho posem en coneixement de vostè i del batlle, Marià Lorca— que es col·loquessin els bancs al mig del passeig, sota el clar que deixen les copes dels plàtans, i també que els taxistes canviessin de voravia. Així, d'aquesta manera tan simple, la Rambla esdevindria l'única del món amb un toc surrealista: els pardals podrien fer les necessitats a gust, els taxistes ja no tindrien de l'erari públic, i no haurien de comprar altaveus, ni petards, ni altres enginyos per espantar els ocells. A més, la solució podria afegir un atractiu turístic a la ciutat, car

entre els bancs i els arbres, es podria marcar un passadís per a desesperats o masoquistes que sentissin necessitats de sentir-se humiliats i vexats. Amb fulls informatius, vídeos, spots, i altres mitjans de comunicació, la idea podria ser difosa arreu del món i així Figueres es podria conèixer, a més de conèixer-se pel museu Dalí, per les passejades merdoses sota els arbres de la Rambla.

Llavors, realment, més que capital de l'Empordà, esdevindria ciutat universal, vertadera fita per al surrealisme: Figueres, el museu, sant Pere, la Rambla i el futbol, es transformaria en seu puntera de la Catalunya Nord.

Esperant no haver-li fet perdre temps i intentant buscar una solució a tan greu problema, s'aco-

miada de vostè molt atentament, Tomeu Torres

L'abocador i les Veus de Besalú

Sr. Director, Arran del comentari del Senyor Vall i Clara sobre l'actuació de «Veus de Besalú» en el tema de l'abocador, en el seu escrit «A en Xavier Soy, que haurà de posar-hi música», del 16-8-86, ens cal aclarir a aquest Senyor que no hem fet res més que honor al nostre nom i, per tant, hem posat veu a les 1.500 signatures antiabocador de Besalú. Hem fet pinya amb tot un poble i prou, Senyor Vall i Clara, volant molt pel damunt de l'etiquetatge

de convergents, parents, socialistes i companyia. No pot entendre que es pugui actuar sense lligadures de cap mena?

No deformi una manera de procedir, Senyor Vall i Clara, no és ètic ni honest. El tractament que ens dona en aquest afer fa palesa una tendenciositat que pretén amagar una minsa base de rigor periodístic.

Cantant amb llibertat, Senyor Vall i Clara, nosaltres hem arribat a ser «Veus de Besalú», cosa que ens honora. Continui Vostè manipulant l'opinió pública segons un muntatge tallat al seu patró i, per molts litres de tinta que arribi a vessar, no deixarà de ser mai «La Voz de Su Amo».

I així sí que ho trobem irracional. Per «Veus de Besalú», Josep Me Bassóls i Balés.